

נערה שנתפתה פרק רביעי כתובות נא.

עין משפט נר מצוה

ע"ה א ב מ"י פ"ז מה"ל
 אבות הלכה ז טו"ע
 א"ע פ"י ק ט"ז א ופי'
 ק"ב ט"ז ז
 ע"ה א ב מ"י פ"ז מה"ל
 ז ב סמ"ע ע"ה מה
 טו"ע ע"ה סמ"ע ט"ז
 ז ב
 ע"ה א ב מ"י פ"ז מה"ל
 י סמ"ע טו"ע ע"ה
 ס"י ק ט"ז א
 ע"ה ה מ"י פ"ז מה"ל
 הלכה ה ופי"ז ע"ה
 הלכה ז סמ"ע טו"ע ע"ה
 ע"ה פ"י סמ"ע ט"ז א
 ע"ה ז מ"י פ"ז מה"ל
 י סמ"ע טו"ע ע"ה
 פ"ה א ב מ"י פ"ז מה"ל
 טו"ע ע"ה סמ"ע ט"ז א
 פ"ה ט מ"י פ"ז מה"ל
 סמ"ע טו"ע ע"ה
 ס"י ע"ה פ"ה א
 פ"ה ז מ"י פ"ז מה"ל
 סמ"ע טו"ע ע"ה
 פ"ה א ב מ"י פ"ז מה"ל
 ופי"ז ע"ה סמ"ע ט"ז א
 ע"ה הלכה ז סמ"ע טו"ע ע"ה
 ס"י סמ"ע ט"ז א

סוף סוף כל העומד בגזו ודמי. אע"פ דפלוגמא דר"מ ורצנן
 היא דפרק שזבעת דיינין (שזבעת מג. וס) צנענים העומדים
 לזכר דר"מ סבר כצנורות דמיין ורצנן סברי לאו כצנורות דמיין
 מ"מ פריך הכא כצנעיות דכגוז דמי כמו שפ"ח דמההיא דפרק

יסוס ויטומה. אה ואחות ונכסיהם ציד אפטרופוס: העלו ליסוס
כצנל יטומה. העלו ליסוס מוונות יתירים שמזין אחותו עמו:
דאיכא סריא. אחותו ותשמשנו: מוליאין. מן היטומה: מוליאין
לזנות מן הצניס. למוננות ולפרנסה: ולזנות מן הצניס. לקטנות

הכונס (צ"ק דף נט: ושם) קיימא לן הכי
 דקאמר התם רבי שמעון אומר אלכלה
 פירות גמורין משלמת פירות גמורין
 אס סאה סאה אס סאה אס סאה אס סאה
 דחשבינן להו כחלשין ופסקינן התם
 הלכה כר"ש אבל אין לומר דבהנהו
 דאי קיימי מכחשי מודו כ"ע דכצנורות
 דמיין דזהשולת (גיטין דף נט:). וזפרק
 קמא דסנהדרין (דף טו.) משמע דזהא
 נמי פליגי: **ממקרקעי ודא**
ממשלטי בין למוננות בין לפרנסה.
 ור"מ קשיא דרצא אדרצא דזפרק
 מליאת האשה (לקמן דף סה.) פסיק
 רצא הלכה כר"י דלמר יתן לשניה
 כדך שנתן לראשונה ואמרין התם
 דשמואל כר"י ס"ל דלמא סבר רצא
 דשמיין צאז ואי"ב גזיא ממטלטלי
 כדלמרין צנענותין וליכא למימר
 דהתם רצא משמיה דרצא חסדא קאמר
 לה וליה לא ס"ל דהא התם צההיא
 סוגיא פריך מינה אמילתיה דרצא
 גופיה ולא קא משני הכי וי"ל דהא
 דלמר רצא הכא ממקרקעי ולא
 ממטלטלי היינו דלמא אמילתיה ודא
 דסבר רצא התם כרבי יהודה ושמואל
 דלמילתיה דשעמו שגזיה ממטלטלי
 וכה"ג מפליג הש"ס התם ונראה דזומן
 הזה דכולהו גזי ממטלטלי כמזה
 ומוננות מתקנת הגאונים ופרנסה נמי
 אן סהדי שכל בני אדם רגילים להשא
 צנעניות ממטלטלי וחשיב כמו
 צלמילתיה דפסיק רצא כר"י:

מן הגדלות. אס אין שם אלא צנות
 והחזיקו גדלות צנכסין מוליאין מידם
 וחולקות צוה והכא ליכא מווי שאין
 הצנות מונות מן הצנות לפי שכולן
 שוות צירושה: **וצניס מן הצניס.**
 לקטנים מן הגדולים לחלוק צוה:
אבל לא צניס מן הצניס צנכסין
מועטין. שאין צהן כדי לזון אלו ואלו
 עד שיצגרו דלמרי רצנן^ז הצנות זונות
 והצניס שאלו על הפתחים: **לפרנסה.**
לדוניא: מתנאי ולא קצב לה כל
נכסין נז. חייב להיות כל הנכסין
 אחרתין לה ולא יכול לומר לה אין
 לך אלא שדה הכתובה לך צשטר
 כתובתיך: **וכפנה.** שאינו יכול
 לקיימה משנצית כותב לה אפרקין
 ואהדיין למדינתך לפי שאשת כהן
 אסורה לבעלה אס נאנסה: אינו
 רשאי. שכבר נתחייב צפדינה
 משנצית: חייב לפרנסה. שהרפואה
 כמוננות: רשאי. שאין אדם חייב
 לזון גרושתו: **גב' פלוגמא דרבי**
מאיר ורבי יהודה צפרק אע"פ:
 והיא **סופסא התקבלתי נז.** לזון
 שזכר ורפי' לא נתקבלה ולר' מאיר
 אינה יכולה ללמחל עגרה תתתי
 ומתני' נמי דקמני לא כתב לה כתובה
 גובה כתובתה שלימה קא סלקא
 דעתך ואפילו מחלה: **אחרתין**
לסופסין חייב. ששנצתצדו נכסיו.
 וקס"ד שנצתצדו צכל דין שעבוד
 כאילו נכתב צתוך השטר ואס ימכור
 נכסיו צטרוף לקוחות: **אסאן לר'**
יהודה. דלמר שטר עלה נכתב צו
 אחריות לא מדעת המלוה נעשה
 אלא סופר טעה והרי הוא כמי
 שנכתב וטרוף מן המשוועצדים:
 ש

תוספות ר"ד (משך)

כתובתיך עשה תחבול'
 שלא פחתה תנאי ביד אלא
 אוקרי לה שדהו שיהא אלא
 במאיתם ולא כתב לה
 כל נכסי דאית לי אחרתין
 לכתובתיך משמע עשוי
 שאינה יכולה לטרוף היום
 או למחר אלא אותו השדה
 שאינו שיהא אלא לך גם זה
 לא הוהיל לו כלום שכל
 נכסיו אחרתין לכתובתה.
 ואע"פ דלא כתב לה מפני
 שהוא תנאי ביד שיכתוב
 אדם כך כדאמרין לקמן
 שיהא האשה שמעון בן
 שוחם תיקן שיכתוב כל
 אשר לאשתו כל נכסי
 אחרתין לכתובתיך. וכיון
 שנקנת ביד הוא אע"פ
 שלא כתב לה ככתוב
 דמי ויהי נמי אם כתב
 לה שדה שיהא מאתים
 לכתובתה כדכתיב נכסיו
 בנ"ה ויכול למכור ולא
 תחזור האשה לעילין לא
 עשה כלום. מפני תנאו של
 שמעון בן שוחם אלא תנא
 דמתני' אתא לאשמעינן
 לכתובתיך תקנות שמעון
 בן שוחם: ודייק בבמרא
 מני מתני' ר"מ היא דאמר
 כל הפוחת לכתובתו מר'
 ולא למנהו קמי' הו' בעילת
 זנות. פי' ואפילו מחלה
 איתו לאו כל כמינה דאי
 ר"י האמר אס רצה כותב
 לכתובתו ר' והיא כותבת
 לו שתקבלתי ממך ק'.
 ולא למנהו ק' והיא כותבת
 לו התקבלתי ממך ז' וזו
 פי' ובמתני' שיהא
 כתב לה שדה שיהא
 תחת ר' וזו אע"פ שהאשה
 תברעתי כתיב אין מש
 דבאי אמיא אלא מתני' דלא
 כר"י אמיא סיפא כתב
 לה שדה שיהא ק' תחת
 ר' וזו ולא כתב לה כל
 נכסי דאית לי אחרתין
 לכתובתיך חייב מפני שהוא
 תנאי ביד. פי' משמע
 דבאי ממשעבדי אע"פ
 דלא כתב לה שיצבור
 נכסיו. אסאן לר"י דאמר
 אחריות ט"ס הוא ואע"פ
 דלא כתוב ככתוב דמי

מני רבי מאיר היא דאמר ב"ה הפוחת
בו. צפרק אע"פ (לקמן דף טו:)
 דייק כל הפוחת אפי' צננאי אלמא
 סבר דתנאו צטל ואית לה וכיון
 דלמר (ה) לית לה לא סמכה דעתה
 והוי צעילתו צעילת זנות ופריצין
 צכל מקוס דאית לה ואין האשה
 צטומה צו ללא סמכה דעתה תקנו
 חכמים ציהא צעילתו צעילת זנות
 אבל אס היה תנאו קיים צעילת דלית
 לה אין צעילתו צעילת זנות ואלמנה
 אע"פ דצדצנן תנאו קיים הכא תנאו
 צטל לכל דתקון רצנן כעין דלורייתא
 תקון וקשה לר"י דצפרק הוהיל
 (צ"ק דף פט: ושם) משמע דאפי' היכא
 דלית לה הוי לר' מאיר צעילת זנות
 משום שלא תהא קלה צעניו להוציאה דפריך התם הש"ס גזי אשה שצנלה צנעלה לא הפסידה כתובתה צנענות
 הנאה לבעלה כו' ומשני הא מני ר"מ היא דלמר אסור לאדם שישא עס אשתו צנלה כתובה מ"ט שלא תהא קלה צעניו להוציאה
 על כן נראה דר"מ לא מציעא קאמר לא מציעא היכא דלית לה דהויא צעילתו צעילת זנות משום דקלה צעניו להוציאה אלא אפילו
 אית לה כיון דלא סמכה דעתה הויא צעילתו צעילת זנות ודייק מדלמא קמני כל צמלה שאין לה מאתים ואלמנה שאין לה מנה הרי היא
 צעילת זנות אלא נקט כל הפוחת משמע צצא לומר אע"פ דתנאו צטל ואית לה הויא צעילת זנות וקשה לר"י דמנא לן דכל הפוחת ואפי'
 צננאי דלמא צננאי מודה ר"מ דתנאו קיים דכל הפוחת דמשמע דאפילו צאזות ענין שיש לה היינו צצוק ציהא אינו יכול לפחות לה אלא היא פוחתת לבעמה ולא שייק
 דף נו.) דאינה מוחלת וי"ל דלשון כל הפוחת משמע שהוא פוחת לו וצצוק ציהא אינו יכול לפחות לה אלא היא פוחתת לבעמה ולא שייק
 לשון פחת אלא צתנאה אי"מ מדנקט כל קא דייק ור"מ דצפרק אע"פ (שם) דלמר דצצוק ציהא דלרבי הכל אינה מוחלת לבעמה (צ"ק פט:)
 וצ"ע משמע שיכולה למכור ולמחול ויש לומר דצפרק דקאמר דלוקא פה פה אינה מוחלת דלמירתה לאו כללה היא כיון
 דכבר וכתה אלא אס לן כצנה שזכר ואס תאמר ומתי קאמר (ו) הא מני רבי מאיר היא הא משמע צצפרק אע"פ (לקמן שם) דלרבי
 יהודה נמי אינה יכולה למחול דתנאו צטל ודוקא צצותבת לו התקבלתי קאמר ויש לומר דהתם מייירי לפי המסקנא דשמעתין דקאמר
 ואי צעית אימא רבי יהודה התם צצתבה ליה התקבלתי ואס תאמר ומנא לן דלרבי מאיר אפילו צצתבה ליה התקבלתי לא מני מחלה
 דקאמר מני ר' מאיר היא דלמא ר"מ לא מציעא צצתקבלתי קאמר דמני מחלה דהויא צעילת זנות אלא אפי' צעל פה דתנאו צטל
 הויא צעילת זנות וי"ל דהשתא אין נראה לו לחלק צין צצתבה ללא צצתבה: **מני רבי מאיר היא.** השתא משמע ליה מתני' דלא כתב לה
 היינו לפי שהתנה עמה: **ארתאן לר'** יהודה דאמר אחריות טעות סופר הוא רישא ר"מ סיפא ר' יהודה. אסיפא צנלא רישא ה"מ לדקדק
 מני רבי מאיר הא אמר אחריות לאו טעות סופר הוא אי רבי יהודה כתב לה שדה שיהא מאתים אמאי חייב ושהא לרבי יהודה
 יכולה למחול אלא דרך הש"ס שנתקדק מרישא לא כמה דמני לנדיק למיידק וטענין לו יש צפרק כירה (שם נט:). גזי מעשה שעה אשכ צצריא
 וצפרק קמא דעירובין (דף טו.) גזי נמאלת שלשה מדות צצמילתה. ווע"פ מוספות שנת נט: ד"ה אלא פניו וכו' ומש"ש על הגליון:

גליון הש"ס

גמ' ולבנים מן הבנות
 עיין לקמן דף טו ע"ה סוף
 ד"ה אלמנה שפסדה:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה מני וכו'
 ויזון דלמר לה לית לך
 אלא מנה לא כמנה
 דעתה: (ב) בא"ד וא"ת
 ומאי קאמר הכא מני
 ר"מ:

מוסף רש"י

מוציאין למזון אשה
 ולבנות. וכל שכן פירסה,
 ולא מיעבד פירסה אלא
 אפילו מונות. דלמא
 דעתך אמנא כיון דתנאי
 מוכה ניסו יהיו כמנה
 ולא יצבו ממטלטלי. קא
 משמע לן (לקמן סה.)
 הלכה כרבי מבייר.
 נמקוס יתד (פסחים נו.).
 לא כתב לה כתובה.
 נמקוס שאין כותבין
 מוכה. דכילולא אמנא קא
 סמך. אי נמי נמקוס
 שכתבין גובה. לר"מ
 מיה צעילת זנות כמיוס
 היא (לקמן טו.). התקבלתי
 ממך. אע"פ שלא נתקבלה
 מוחלת וכותבת צלשון שזכר
 (לקמן טז.).

תוספות ר"ד

א"ר ה"ל ממקרקעי ולא
 ממטלטלי בין למוננות
 בין לפרנסה. פי' פרנסה
 הוא דוניתא. והאדינא
 קיינו רבנן תבראי דמתניו
 גזי ממטלטלי. עיין בפ"ה
 מציאת האשה: **מתנאי' לא**
כתב לה כתובה בתולה
גובה מאתים ואלמנה מנה
מפני שהוא תנאי ביד
כתב לה שדה שיהא מנה
תחת מאתים וזו ולא כתב
לה כל נכסין דאית לי
אחרתין לכתובתיך חייב
מפני שהוא תנאי ביד
לא כתב לה אם תשתבאי
אפרקין ואותבינן לי
לאנו וכתבת אהדיין
למדינתך חייב מפני שהוא
תנאי ביד: ושבותי חייב
לפרותה אמר הרי גיטה
וכתובתה תפדה איה
אינו רשאי. פי' מפני
שנתאי ביד הוא להתחייב
בפרקונה. ואפילו נתן לה
כתובה לאחר מכאן הואיל
וכשנשתי היא חתונה.
לקתה חייב לפרנסה אמר
הרי גיטה וכתובתה תפדה
איה רשאי. פי' דרפואה
דמיא למוננות. וכי הוי
כדי הייב לו גט וכתובה
הו לא הייב לה מוננות.
רפואה נמי לא הייב לה.
 פי' תנאי ביד. כל דבר
 לה שדה שיהא אלא לא
 לה מאתים היכא דלא כתב
 לה כתובה דלא מצי למיעקר
 תקנות ביד וחייב לתת
 דכתב לה שדה שיהא מנה
 תחת מאתים וזו ואיל' זה
 השדה יהיה לך לשיעבוד